

ถาม-ตอบเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์

โดย: ศจ. ดร. สตีฟ เทย์เลอร์

คำนำ

ถ้าถามว่า คริสเตียนไทยมักมีคำถามเรื่องอะไรมากที่สุด คงจะได้รับคำตอบว่า “เรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์” มีความสับสนทั้งส่วนตัวและส่วนรวม คริสตจักรบางแห่งเน้นเรื่องพระวิญญาณมาก จนบางแห่งอาจสงสัยว่า เขาเพี้ยนหรือเปล่า? ในเวลาเดียวกัน คริสตจักรอื่น ๆ ไม่กล้าพูดถึงเรื่องพระวิญญาณเลย กล่าวว่าจะนำไปสู่ปัญหาการแตกแยก ฯลฯ คำตอบไม่น่าเป็นให้เสียใจในเรื่องนี้ แต่ให้สอนหลักความจริงอย่างชัดเจน คริสตจักรที่โครินธ์มีปัญหาเรื่องการใช้ของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คำตอบของเปาโลไม่ใช่ว่า ให้หยุดใช้ของประทาน แต่เปาโลกลับสอนหลักอย่างชัดเจนเราเช่นเดียวกัน

ผมหวังอย่างยิ่งว่า เมื่อผู้อ่านได้เรียนรู้หลักการเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว โดยใช้รูปแบบ “ถาม-ตอบ” จะเป็นพระพรให้ผู้อ่านส่วนตัวมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น และจะเป็นพระพรส่วนรวมโดยนำไปสู่การเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันมากยิ่งขึ้น

ดังต่อไปนี้ คือคำถามที่มักจะเจอบ่อยเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์ เสนอให้ท่านอ่านตามลำดับที่ปรากฏที่นี่ เพราะคำตอบของข้อหนึ่งบางทีมีผลต่อการเข้าใจอีกข้อหนึ่ง

คำถาม 1: พระวิญญาณบริสุทธิ์คือใคร ?

คำตอบ:

- พระวิญญาณไม่ใช่พลังหรืออำนาจ พระองค์มีอำนาจ แต่ไม่ใช่พลังอำนาจ
- พระวิญญาณไม่ใช่ของเหลวที่เราจะเติม หรือดื่ม หรือที่เราอาจมีมากหรือน้อย
- พระวิญญาณทรงเป็นพระเจ้า (ร่วมกับพระบิดาและพระบุตร มีสาระเป็นพระเจ้าด้วยกัน)
- พระวิญญาณทรงเป็นบุคคล เช่นเดียวกับพระบิดาและพระบุตร พระวิญญาณไม่ใช่พระบิดา และไม่ใช่พระบุตร แต่รวมกันเป็นพระเจ้าเดียวกัน (ซึ่งคริสเตียนเรียกกันว่า “ตรีเอกานุภาพ”)
- สำคัญต้องเน้นว่าพระวิญญาณเป็นบุคคล เพราะว่าพระองค์อยู่กับเรา และเราอาจทำให้เสียพระทัยได้ (เช่น อฟ. 4:30; กจ. 5:3)
- พระวิญญาณเป็นผู้บริสุทธิ์ เราจึงต้องคำนึงถึงศีลธรรมเมื่อเกี่ยวข้องกับพระองค์
- พระวิญญาณมีบทบาทเพื่อให้พระเยซูได้รับเกียรติและการยกย่อง มากกว่าดึงดูดความสนใจถึงพระองค์เอง (ยน. 16:14; กจ. 1:8)
- พระเยซูกระทำพระราชกิจของพระองค์ โดยอำนาจของพระวิญญาณ (เช่น มธ. 12:28; ลก. 4:1; 4:14) (อย่างไรก็ตาม พระเยซูไม่ได้แสดงความเห็นพระเจ้าของพระองค์ในการทำพระราชกิจ พระองค์ยังกระทำทุกสิ่งทั้งในฐานะเป็นพระเจ้า และ ในฐานะเป็นมนุษย์ด้วยพระวิญญาณ)

สิ่งที่ควรระวัง:

- ไม่ควรเน้นฤทธิ์เดช โดยไม่สนใจความเป็นบุคคลของพระองค์และความบริสุทธิ์
- ในบริบทไทย คนมักจะสนใจวิญญาณหรือผีในแง่อำนาจ โดยไม่คำนึงถึงศีลธรรม พุทธศาสนา สนใจศีลธรรม การถือผีสนใจอำนาจ แต่คริสเตียนต้องสนใจทั้งอำนาจและศีลธรรมพร้อมกัน
- ไม่ควรคิดว่า สามารถเพิ่มหรือลดพระวิญญาณในชีวิต เหมือนเติมน้ำมัน การสำแดงของพระวิญญาณอาจจะมากหรือน้อย แต่พระวิญญาณพระองค์เองเป็นบุคคล ไม่มีเพิ่มหรือลด
- ไม่ควร “ใช้” พระวิญญาณ แต่ควรให้พระวิญญาณทรง “ใช้” เรา
- ไม่ควรคิดว่า การสอนเรื่องพระวิญญาณเป็นสิ่งที่อันตราย เช่นจะนำไปสู่การแตกแยก เพราะแท้จริงแล้ว การละเลยไม่สอนก็ยิ่งอันตราย อย่างไรก็ตามต้องสอนอย่างมีหลัก

คำถาม 2: พระวิญญาณบริสุทธิ์และการอยู่กับมนุษย์ ในพระคัมภีร์เดิมและในพระคัมภีร์ใหม่ แตกต่างอย่างไร ?

คำตอบ:

- พระวิญญาณในพระคัมภีร์เดิมมักจะถูกเรียกว่า “พระวิญญาณของพระเจ้า” (เช่น ปฐก. 1:2)
- ในพันธสัญญาเดิม พระวิญญาณอยู่เหนือ (หรืออยู่บน) บางคนเท่านั้น เพื่อคนเหล่านั้นจะสามารถกระทำพระราชกิจพิเศษของพระองค์บางอย่าง เช่น บุโรหิต กษัตริย์ ผู้เผยพระวจนะ ฯลฯ แต่มีการสัญญาว่า “ต่อมาภายหลัง...เราจะเทวิญญาณของเรามาเหนือมนุษย์ทุกคน” (โยเอล 2:28) ซึ่งสำเร็จในวันเพ็นเทกอสต์ (กิจการ 2)
- ในเวลาพระกิตติคุณ สาวกยังไม่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เพราะพระเยซูยังไม่ได้สิ้นพระชนม์และกลับสู่พระบิดา - ยอห์น 7:39) พระวิญญาณทรงสถิตอยู่กับพระเยซูเท่านั้น พระเยซูจึงตรัสกับสาวกว่า “พระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่าน” (เพราะทรงอยู่กับพระเยซู) แต่ได้สัญญาอีกว่าต่อไป “พระองค์จะประทับอยู่ในท่าน” (ยอห์น 14:17 1971)
- ตั้งแต่วันเพ็นเทกอสต์ (กิจการ 2) พระวิญญาณสถิตอยู่ในคริสเตียนทุกคน (โรม 8:9 “... ใครไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ คนนั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์”)

สิ่งที่ควรระวัง:

- “เมื่อพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้วจึงทรงระบายลมหายใจเหนือพวกเขาและตรัสกับเขาว่า “จงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด” (ยอห์น 20:22) ซึ่งเป็นเหตุการณ์หลังการเป็นขึ้นจากความตายของพระเยซู และก่อนที่พระองค์ถูกรับขึ้นกลับไปสู่พระบิดา (กิจการ 1:9) ในเรื่องนี้ คริสเตียนมีความเข้าใจที่แตกต่างกัน ดังต่อไปนี้...
- สาวกได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์สองครั้ง ยอห์น 20:22 และ กิจการ 2
- สาวกได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ครั้งเดียว เพราะในยอห์น 20 พระเยซูแค่กำลังแสดงว่าต่อไปพวกเขาจะได้รับพระวิญญาณจากพระองค์เอง (กิจการ 2:33)

- ในยอห์น 20 พระเยซูมอบสิทธิอำนาจจากพระวิญญาณไว้กับพระสาวก สำหรับใช้ในช่วงเวลาเฉพาะ ระหว่างการเป็นขึ้นมาจากพระเยซู และการเสด็จมาอย่างเป็นทางการของพระวิญญาณในวันเพ็นเทคอสต์ (กิจการ 2)

- อย่างไรก็ตาม เราควรระมัดระวังไม่ใช่ตัวอย่างสาวกตอนนี้เป็นมาตรฐานสำหรับคริสเตียนยุคทุกสมัย เพราะเขาเป็นกลุ่มคนพิเศษ หรือกลุ่มคนเฉพาะ ที่อยู่กับพระเยซูในช่วงเวลาเฉพาะ พันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ - *ดูคำถามต่อไปเรื่องการบังเกิดมาด้วยพระวิญญาณ*

คำถาม 3: พระวิญญาณจะอยู่ภายในคริสเตียนตลอดไปไหม หรือสามารถพรางหรือละจากคริสเตียนได้ ?

คำตอบ:

- ในพันธสัญญาเดิม มีหลักฐานที่พระวิญญาณอาจจะพรางไปจากผู้ที่เคยมีพระวิญญาณ เช่น กษัตริย์ ซาอูล (1ซามูเอล 16:14) และกษัตริย์ ดาวิดยังอธิษฐานว่า “...ขออย่าทรงนำพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ไปจากข้าพระองค์” (สดุดี 51:11)
- ไม่มีหลักฐานใด ๆ ในพระคัมภีร์ใหม่ว่า พระวิญญาณจะเข้า ๆ ออก ๆ จากคริสเตียน พระคัมภีร์ใหม่ให้น้ำหนักว่าพระวิญญาณเป็นมัดจำที่พระองค์ให้ไว้จนพระองค์เสด็จกลับมารับเรา (อฟ. 1:13-14)
- ถ้าเราทำบาป พระวิญญาณยังอยู่ แต่เสียพระทัย ควรเป็นสาเหตุอย่างหนึ่งทำให้เราไม่ต้องการทำบาป
- คริสเตียนบางคนเชื่อว่า ถ้าหากคริสเตียนได้ทิ้งความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เขาอาจสูญเสียความรอดได้ และพระวิญญาณจะไม่อยู่กับเขาต่อไป (เช่น โดยอ้างอิงถึง ฮบ. 6) คริสเตียนคนอื่นเชื่อว่าเป็นไปไม่ได้ที่ผู้เชื่อแท้จะสูญเสียความรอดได้ (เช่น โดยอ้างอิงถึง ยน. 10:27-28) เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้เบิกทางความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อนั้นสมบูรณ์ (ฮบ. 12:2) ยังไม่มีข้อสรุปที่ชัดเจนในเรื่องนี้ เพียงแต่ให้เรามั่นใจในพระองค์ว่า พระองค์ผู้เริ่มต้นสิ่งดีในเราจะกระทำให้สำเร็จ (ฟป. 1:6)

คำถาม 4: พระวิญญาณอยู่เต็มขนาดในคริสเตียนใหม่ หรือต้องเพิ่มขนาดอย่างต่อเนื่อง ?

คำตอบ:

- พระวิญญาณทรงเป็นบุคคล ไม่ใช่ของเหลว (เหมือนเชื้อเพลิง) และไม่ใช่อำนาจ ที่เราจะต้องเติมเต็มเรื่อย ๆ
- “พระเจ้าไม่ได้ประทานพระวิญญาณอย่างจำกัด” (ยอห์น 3:34)
- “จงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ” (เอเฟซัส 5:18) แสดงว่า ถึงแม้คริสเตียนมีพระวิญญาณอยู่ แต่เขาอาจไม่เต็มเปี่ยมด้วยพระองค์ (หรือในฉบับแปลของ 1971 “ประกอบด้วย” พระองค์) - *ดูคำถามต่อไปเรื่องการประกอบ หรือ การเต็มล้นด้วยพระวิญญาณ*

**คำถาม 5: เราจะรู้ได้อย่างไรว่า คนหนึ่งคนใดมีพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว (หรือ อะไรเป็นผล
แสดงว่า คนหนึ่งคนใดมีพระวิญญาณบริสุทธิ์) ?**

คำตอบ:

- เนื่องจากพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ในคริสเตียนทุกคน (โรม 8:9 “... ใครไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ คนนั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์”) หากคนหนึ่งคนใดแสดงผลของการบังเกิดใหม่เป็นคริสเตียนแท้ เราก็มั่นใจได้ว่า เขามีพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว
- พระเยซูอธิบายว่า พระวิญญาณในชีวิตของผู้เชื่อ จะเหมือน “แม่น้ำที่มีน้ำดำรงชีวิตจะไหลออกมาจากภายในคนนั้น” (ยอห์น 7:37 - 39) และเปาโลสอนว่า “โดยพระวิญญาณนั้นเราจึงร้องเรียกพระเจ้าว่า ‘อับบา (พ่อ)’” (โรม 8:15; กท. 4:6) ซึ่งเราอาจสรุปได้ว่า คริสเตียนแท้ หรือผู้ที่มีพระวิญญาณ จะมีบางอย่างพลุ่งขึ้นมาจากภายในเขา ที่ทำให้เขาต้องการยกย่องนมัสการพระเจ้า และทำให้เขาเริ่มรู้จักพระเจ้าในลักษณะเป็น “พ่อ”
- หากใครยังไม่ได้แสดงว่ามีประสบการณ์บังเกิดใหม่เป็นคริสเตียน เราคงสรุปได้ว่า เขายังไม่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ยน. 3:3-8; โรม 8:9)

สิ่งที่ควรระวัง:

- ในกิจการ 19:2 เปาโล ถามสาวกในเอเฟซัสว่า “เมื่อท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า” และบางคนเอาข้อความเหล่านี้มาใช้กับคริสเตียนในสมัยของเรา แต่การใช้ข้อความนั้นอย่างนั้นก็ผิดหลักการตีความพระคัมภีร์ เพราะเป็นการดึงข้อความออกจากบริบท ถ้าอ่านกิจการ 19 ข้อ 1 ถึง ข้อ 7 (บริบท) จะเห็นชัดเจนว่า “สาวก” เหล่านี้ ยังไม่ได้เป็นคริสเตียนแท้ เขาเป็นแค่สาวกของยอห์นแบพติสต์เท่านั้น เขาก็เข้าใจแค่การกลับใจจากบาป แต่ยังไม่ได้ศรัทธาในพระเยซู อย่างสมบูรณ์ เราจึงควรถือว่าเป็นกรณีพิเศษของสมัยนั้นเมื่อยังมีบางคนเป็นสาวกของยอห์น และไม่ควรรนำคำถามนี้มาใช้กับคริสเตียนในสมัยของเรา

คำถาม 6: การเฝ้าของพระวิญญาณคืออะไร ?

คำตอบ:

- เราเห็นการเฝ้าตั้งแต่พระคัมภีร์เดิม เป็นการอยู่ด้วยพิเศษของพระวิญญาณกับบางคน เป็นการสถาปนาเพื่อเขาจะสามารถกระทำพระราชกิจที่พระเจ้ามอบหมายให้เขาทำ ด้วยสิทธิอำนาจและกำลังที่มาจากพระองค์ เช่น ปุโรหิต (อพ. 28:41) กษัตริย์ (1 ซามูเอล 15:1) ผู้เผยพระวจนะ (1 พงศกษัตริย์ 19:16) และคนอื่น ๆ บางคน เช่น... อพยพ 31:3 - 5 กล่าวถึงช่วงที่ทำงานในพลับพลา “ให้เขาประกอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า” เพื่อเขาจะมีสติปัญญา ความเข้าใจ และความสามารถพิเศษในงานของเขา

- พระเยซูทรงเป็นมหาปุโรหิตยิ่งใหญ่ ทรงเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะยิ่งใหญ่ ภาพของการเจิมบางคนในพระคัมภีร์เดิม เป็นภาพจำลองถึงการเจิมที่สมบูรณ์แบบของพระเยซู
- คำว่า “เจิม” ในพระคัมภีร์เดิม (ภาษาฮีบรู) คือ mashach เป็นรากศัพท์เดียวกันกับ “เมสสิยาห์” และในพระคัมภีร์ใหม่ (ภาษากรีก) คือ chrío เป็นรากศัพท์เดียวกันกับ “คริสต์” พระเยซูคริสต์จึงหมายความว่า พระเยซูผู้รับการเจิม ผู้เป็นพระเมสสิยาห์ที่พระคัมภีร์เดิมสัญญาว่าจะมา
- ก่อนพระเยซูจะเริ่มต้นพระราชกิจ พระองค์ได้รับการเจิมด้วยพระวิญญาณ ในเวลาที่พระองค์ได้รับบัพติศมาในน้ำ คือ “พระวิญญาณบริสุทธิ์...เสด็จลงมาประทับบนพระองค์” (ลก. 3:21) หลังจากนั้นพระเยซูยืนยันว่า “พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงเจิมข้าพเจ้าไว้ เพื่อนำข้าพเจ้ามายังคนยากจน พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาประกาศอิสรภาพแก่พวกเขลย ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ปลอ่ยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ และประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (ลูกา 4:18 - 19)
- สรุปแล้ว... พระเยซูเป็นผู้ที่มีการเจิม และการเจิมนั้นมีไว้เพื่อทำพระราชกิจในการ “นำข้าพเจ้ามายังคนยากจน” “ประกาศอิสรภาพแก่พวกเขลย” “ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก” “ปลอ่ยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ” “ประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

คำถาม 7: คริสเตียนทุกคนมีการเจิมของพระวิญญาณหรือไม่ ?

คำตอบ:

- จากการสรุปข้างบน... พระเยซูเป็นผู้ที่ได้รับการเจิม เป็นเหตุที่เราเรียกพระองค์ว่า “พระคริสต์”
- คริสเตียนทุกคนเป็นคนที่ “อยู่ในพระคริสต์” (วลีนี้ปรากฏประมาณ 92 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่)
- คริสเตียนทุกคนจึงมีการเจิมโดยอัตโนมัติ เมื่อได้เข้ามา “อยู่ในพระคริสต์” โดยปริยายใคร ๆ ที่ เป็นคริสเตียนต้องมีการเจิมของพระวิญญาณ เพราะเขาอยู่ในพระองค์ และรวมกันเป็นพระกายของ “พระคริสต์” ในโลก
- พระคัมภีร์ใหม่ ไม่ได้พูดถึงการเจิมอื่นใด นอกจากการเจิมที่เรามีในพระคริสต์ และไม่ได้เสนอให้เราแสวงหาการเจิม เพราะพระคัมภีร์ยืนยันว่า เรามีแล้ว มีแค่สองที่ในพระคัมภีร์ใหม่ที่พูดถึงการเจิมของคริสเตียน คือ: 2 โครินธ์ 1:21 “ผู้ทรงให้เราทั้งหลายตั้งมั่นอยู่ในพระคริสต์ และผู้ทรงเจิมเรานั้นคือพระเจ้า” และ 1 ยอห์น 2:20 ...ท่านทั้งหลายได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว” และข้อที่ 27 “...การเจิมซึ่งท่านทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่กับท่าน” เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว
- พันธกิจการรับใช้ของเราภายใต้การเจิมนี้ จึงเป็นพันธกิจอันเดียวกันของพระเยซูที่กล่าวไว้ข้างบน คือ “นำข้าพเจ้ามายังคนยากจน” “ประกาศอิสรภาพแก่พวกเขลย” “ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก” “ปลอ่ยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ” “ประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ซึ่งคริสเตียนแต่ละคนจะกระทำในหลายรูปแบบ ตามของประทาน และตามการทรงนำของพระวิญญาณ

สิ่งที่ควรระมัดระวัง:

- ทุกวันนี้ คำว่า “เจิม” ถูกใช้อย่างหลากหลาย นอกแบบที่พระคัมภีร์ได้ใช้โดยตรง ทำให้คริสเตียนสับสน ถ้าเป็นไปได้ ควรใช้ในลักษณะพระคัมภีร์ใช้นั้น เช่น แทนที่จะ “ขอการเจิม” ควรใช้คำว่า “ขอการประกอบด้วย” หรือ “ขอการเต็มล้นด้วย” (อฟ. 5:10) เป็นต้น
- เราควรสร้างความมั่นใจให้กับผู้เชื่อในเรื่องนี้ และหลีกเลี่ยงคำพูดที่อาจทำให้เขาสงสัยว่าเขาอาจยังไม่มี
- คริสเตียนต้องไม่คิดว่าเขาขาดการเจิม หรือคิดว่าเขาได้รับใช้ไม่ได้เพราะขาดการเจิม และต้องไม่คิดว่าต้องไปหาการเจิมจากการวางมือในการประชุมพิเศษ เพราะว่าทุกคนมีการเจิมแล้วตั้งแต่ได้เข้ามาอยู่ในพระองค์ ซึ่งการบัพติศมานี้เป็นภาพภายนอกของการเข้ามาอยู่ในพระองค์ฝ่ายวิญญาณ
- ไม่มีใครมีข้อแก้ตัวว่า รับใช้ไม่ได้ เพราะทุกคนมีการเจิม เท่ากับว่าทุกคนได้รับการสถาปนาเป็นผู้รับใช้แล้วตั้งแต่ได้เข้ามา “อยู่ในพระคริสต์” เมื่อคนนั้นบังเกิดใหม่และรับบัพติศมานี้
- “อย่าแต่ต้องผู้ที่พระเจ้าเจิม” ถ้อยคำนี้เกี่ยวกับเหตุการณ์เฉพาะเจาะจงในสมัยพระคัมภีร์เดิม และไม่ควรใช้กับผู้นำในคริสตจักรสมัยนี้ เพราะว่า 1. ทุกคนมีการเจิมและการเจิมของผู้นำไม่พิเศษกว่าคริสเตียนทั่วไป 2. อาจทำให้เขามีอิทธิพลอยู่นอกเหนือการวินิจฉัยของคนอื่นในพระกาย ในสังคมที่ปกครองแบบอุปถัมภ์ เนื่องจากความเกรงใจ ผู้นำมักจะไม่นกล้าตักเตือนผู้ใหญ่ เพราะฉะนั้นผู้นำเองควรเปิดทางให้บางคนสามารถเข้าถึงเขาได้ ควรโปรงใสพร้อมให้คนอื่นตรวจสอบเขาได้

คำถาม 8: การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณคืออะไร ?

คำตอบ:

- ในพระกิตติคุณทั้ง 4 เล่ม เมื่อยอห์นบัพติศมามีอธิบายว่า พระเยซูจะมาทำอะไร ท่านกล่าวว่า “พระองค์จะทรงให้พวกท่านรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ” (มัทธิว 3:11; มาระโก 1:8; ลูกา 3:16; ยอห์น 1:33) แสดงว่า การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่ง เป็นงานหลักที่พระเยซูมาทำ ไม่ใช่สิ่งเล็ก ๆ หรือสิ่งรอง
- คำว่า “บัพติศมา” มาจากภาษากรีก หมายความว่า “จุ่ม” เพราะฉะนั้น การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ หรือในพระวิญญาณ มีความหมายถึงการถูกจุ่มลงในพระวิญญาณ
- บางคนนิยามการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณว่า ทำให้มีพลัง เป็นการรับฤทธิ์เดชเพื่อการรับใช้ และเป็นประสบการณ์ที่แตกต่างจากการบังเกิดใหม่ ข้อโต้แย้งของทัศนะนี้คือ คริสเตียนมีพลังแล้วเมื่อได้บังเกิดใหม่เป็นคริสเตียน (ถึงแม้ว่าอาจยังไม่ได้แสดงออก)
- เปาโลสอนว่า “มีกายเดียวและมีพระวิญญาณองค์เดียว... มี... บัพติศมาเดียว” (เอเฟซัส 4:4 - 5) ซึ่งเราอาจสรุปว่า บัพติศมานี้และบัพติศมาด้วยพระวิญญาณสอดคล้องกัน คือบัพติศมานี้

น้ำเป็นการแสดงภายนอกถึงการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณภายใน คือการถูกจุ่มลงในน้ำ แสดงถึงการถูกจุ่มลงในพระเจ้า ทั้งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณ (การใช้คำว่า “ในนามของพระบิดา พระบุตร...ฯลฯ” มีความหมายเท่ากับ “ในพระบิดา ในพระบุตร...ฯลฯ”)

- เปาโลยังสอนด้วยว่า “เพราะว่าไม่ว่าจะเป็นยิวหรือกรีก ทาสหรือเสรีชน เราได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวกันเป็นเหมือนน้ำที่ประทานให้เราทุกคนได้ดื่ม” (1 โครินธ์ 12:13) ซึ่งแสดงว่า การบัพติศมาในพระวิญญาณ และการเข้ามาเป็นสมาชิกของพระกาย (คริสตจักร) มีความสัมพันธ์ต่อกัน และเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคริสเตียนทุกคน
- จากข้อสังเกตข้างบน ที่ยอห์นบัพติศมามีอธิบายว่า “พระองค์จะทรงให้พวกท่านรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ” เราคงสรุปได้ว่า เป็นการกระทำที่ยิ่งใหญ่ เป็นการเข้าสู่พระพรทั้งสิ้นที่พระคัมภีร์เขียนว่าจะเกิดขึ้นในชีวิตของผู้เชื่อโดยพระวิญญาณ รวมทั้ง การสำนึกความบาป... ผลของพระวิญญาณ... ของประทานของพระวิญญาณ... ความกล้าหาญ... ฤทธิ์เดชเพื่อการรับใช้... การมีพลังในการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์และการเอาชนะความบาป... การรับการทรงนำของพระวิญญาณ... ฯลฯ

คำถาม 9: คริสเตียนทุกคนได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณแล้ว หรือต้องแสวงหาเป็นอีกประสบการณ์หนึ่งหลังจากเชื่อ ?

คำตอบ: (สืบเนื่องจากคำถาม 8)

- มีสองทศนะ...
ทศนะแรกคือ... ทุกคนที่บังเกิดใหม่เป็นคริสเตียนแท้ ได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณแล้วตั้งแต่เขาเชื่อศรัทธาในพระเยซูคริสต์
ทศนะที่สองคือ... ไม่ใช่คริสเตียนแท้ทุกคนได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ เพราะเป็นประสบการณ์ที่แตกต่างจากการบังเกิดใหม่
- มีปัญหาอาจเกิดขึ้นได้กับทั้งสองทศนะ...
ถ้าเชื่อทศนะแรก อาจทำให้ผู้เชื่อเฉย ๆ คิดว่ามีทุกสิ่งแล้วจึงไม่แสวงหาอะไรมากกว่าที่แสดงออกตอนนี้ (ซึ่งเรารู้ว่า “สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และสิ่งที่ใจมนุษย์คิดไม่ถึง คือสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์” 1 โครินธ์ 2:9 แสดงว่ายังมีอะไรอีกมากมายที่เราจะต้องก้าวไปสู่อีก)
- ถ้าเชื่อทศนะที่สอง... อาจทำให้คนที่ยังไม่มีประสบการณ์พิเศษกับพระวิญญาณ ในการรับฤทธิ์เดชแบบหนึ่งแบบใด รู้สึกว่า ตัวเองเป็นคริสเตียนชั้นสอง หรือเป็นคริสเตียนระดับต่ำกว่าหรือด้อยกว่าคนอื่น ทั้งคนที่มีประสบการณ์อาจมองคนอื่นที่ไม่มีในลักษณะว่ายังขาด ผลที่ตามมาคือการแยกคริสเตียนออกเป็นสองกลุ่ม ผู้ที่มี และผู้ที่ไม่ มี ซึ่งขัดแย้งกับการสอนของพระคัมภีร์ที่เน้นว่า มีพระวิญญาณเดียวทำให้

เป็นกายเดียว พระเจ้าประทานพระวิญญาณเพื่อเราจะเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ไม่ใช่ให้เราแตกแยกกัน

- ประสบการณ์ของคนในพระคัมภีร์ใหม่ในการได้รับพระวิญญาณ หรือการรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ มีหลากหลาย เช่น...

สาวกพระเยซู: พระเยซู... “ระบายลมหายใจเหนือพวกเขาและตรัสกับเขาว่า “จงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด” (ยอห์น 20:22) ต่อมาพระเยซูบอกเขาว่า “...อีกไม่นานพวกท่านจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 1:5) แล้วในวันเทศกาลเพ็นเทกอสต์ “มีเสียงมาจากฟ้า...และพวกเขาเห็นบางสิ่งที่คล้ายเปลวไฟลักษณะเหมือนลิ้นแผ่กระจายอยู่บนตัวพวกเขาทุกคน พวกเขาทั้งหมดก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงเริ่มต้นพูดภาษาอื่น ๆ ตามที่พระวิญญาณทรงให้พูด (กิจการ 2:2-4)

ชาวสะมาเรีย: “...ชาวสะมาเรียได้รับพระวอนของพระเจ้า... เมื่อเปโตรกับยอห์นไปถึงก็อธิษฐานเผื่อพวกเขา เพื่อให้พวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ได้เสด็จลงมาสถิตกับใคร พวกเขาเพียงแต่ได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น เปโตรกับยอห์นจึงวางมือบนพวกเขา แล้วพวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 8:14 - 17)

ซาโล (เปาโล): “ขณะที่ซาโลเดินทางไปใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส ทันใดนั้นมีแสงสว่างส่องมาจากฟ้าล้อมรอบตัวท่าน ท่านก็ล้มลงที่พื้นและได้ยินพระสุรเสียงตรัสว่า “ซาโล ซาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม” ซาโลจึงทูลถามว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์เป็นใคร” พระองค์ตรัสว่า “เราคือเยซูผู้ที่เจ้าข่มเหง ซาโลจึงลุกขึ้นจากพื้น เมื่อลืมตาแล้วก็มองอะไรไม่เห็น แล้วอานาเนียก็ไปและเข้าไปในบ้านนั้น วางมือบนตัวซาโลกล่าวว่า “พี่ซาโล พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ที่ปรากฏแก่ท่านระหว่างทางที่ท่านมาที่นี่ ทรงใช้ข้าพเจ้ามาเพื่อให้ท่านมองเห็นอีก และเพื่อให้ท่านเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ทันใดนั้นมีอะไรเหมือนเกล็ดหลุดจากตาของซาโล แล้วท่านก็เห็นได้อีก ท่านจึงลุกขึ้นรับบัพติศมา” (กิจการ 9:3 - 5; 9:8 - 9; 9:17 - 18)

โครเนลิอัส (คนต่างชาติ): เปโตรอธิบายข่าวประเสริฐ แล้ว “ขณะเปโตรยังกล่าวคำเหล่านั้นอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาสถิตกับทุกคนที่ฟังพระวอนนั้น บรรดาคนเข้าสู่หน้ดที่เชื่อแล้วซึ่งมาพร้อมกับเปโตรต่างประหลาดใจ เพราะว่าพระเจ้าประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่คนต่างชาติด้วย เพราะเขาทั้งหลายได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาต่าง ๆ และยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เปโตรจึงถามว่า “ใครจะห้ามคนเหล่านี้ที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนเราจากการรับบัพติศมาด้วยน้ำ” (กิจการ 10:44 - 47)

สาวกของยอห์นที่เอเฟซัส (ควรถือว่า ยังไม่เป็นคริสเตียน): เปาโล “ถามเขาทั้งหลายว่า “เมื่อท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า” พวกเขาตอบว่า “เปล่า เรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเรายังไม่เคยได้ยินเลย” เปาโลจึงถามพวกเขาว่า “ถ้าอย่างนั้นท่านทั้งหลายได้รับบัพติศมาอะไร” พวกเขาตอบว่า “บัพติศมาของยอห์น” เปา

โล...บอกคนทั้งปวงให้เชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จมาภายหลังคือพระเยซู เมื่อได้ยินอย่างนั้น พวกเขาจึงรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อเปาโลวางมือบนตัวพวกเขาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับพวกเขา พวกเขาจึงพูดภาษาแปลก ๆ และเผยพระวจนะ” (กิจการ 19:1 - 6)

- ข้อสังเกตจากประสบการณ์ต่าง ๆ ข้างบน...

ส่วนมากข้อความเหล่านี้ ไม่ได้ใช้คำว่า “บัพติศมาด้วยพระวิญญาณ” แต่ได้ใช้คำอื่น ๆ เช่น “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” “ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์” “พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาสถิตกับพวกเขา”

เมื่อผู้ใดได้รับพระวิญญาณ มีบางอย่างเกิดขึ้นซึ่งเป็นที่สังเกตได้ แต่ไม่เหมือนกันทุกครั้ง (เช่น ไม่ได้บันทึกว่า ทุกคนได้พูดภาษาต่าง ๆ)

ดูเหมือนว่าการได้รับพระวิญญาณของบางคน เกิดขึ้นหลังจากคนนั้นได้เชื่อ ในกรณีสาวกพระเยซู บางคนเชื่อว่าเป็นสองขั้นตอน (ดูคำถามที่ 2) อย่างไรก็ตาม สาวกเป็นกลุ่มคนพิเศษที่อยู่กับพระเยซูก่อนที่พระเจ้าประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างเป็นทางการในวันเพ็นเทกอสต์ จึงไม่เหมือนผู้เชื่อในเวลา

บางคนอาจยังไม่ได้เชื่ออย่างสมบูรณ์ เราจึงไม่ต้องแปลกใจทำไมเขายังไม่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ อาจคล้าย ๆ กับคนในบริบทของเราที่ “รับเชื่อ” แต่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริง เช่น สาวกของยอห์นที่เอเฟซัสเข้าใจแค่การสอนของยอห์น เปาโลยังต้องอธิบายข่าวประเสริฐ เขาจึงได้รับพระวิญญาณ และเนื่องจากแต่ละกลุ่มคนที่ได้ยกตัวอย่างมา เป็นคนแรกในเชื้อชาติของเขาที่ได้เชื่อ เราอาจสันนิษฐานว่าความเชื่อของเขาจะไม่สมบูรณ์ตอนแรก แต่เขาได้รับพระวิญญาณเมื่อมีการสอนเพิ่มเติม

- เราไม่ควรเอาประสบการณ์ของคนหนึ่งมาเป็นมาตรฐานสำหรับทุกคน ถ้าทุกคนต้องมีประสบการณ์เหมือน ๆ กัน เราทุกคนคงจะต้องดาบอดไปเหมือนเปาโลตอนรับเชื่อ ซึ่งเรารู้ว่าไม่จำเป็น
- เราควรยึดการสอนเป็นหลักมากกว่าประสบการณ์ต่าง ประสบการณ์ต่าง ๆ ก็เป็นประโยชน์เพื่อเป็นตัวอย่าง แต่ควรตั้งความเชื่อของเราบนหลักการ
- โรม 8:9 กล่าวไว้ชัดเจนว่า “...ใครไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ คนนั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์” แสดงว่า ทุกคนที่เป็นของพระคริสต์อย่างแท้จริง ก็มีพระวิญญาณ
- ในจดหมายฝากต่าง ๆ ของเปาโล ไม่มีคำสั่งใด ๆ แม้แต่ข้อเดียวที่กำชับคริสเตียนให้ได้รับพระวิญญาณ หรือรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ ถ้าหากเป็นประสบการณ์ที่แตกต่างจากการบังเกิดใหม่ จะต้องมีคนบางคนในแต่ละคริสตจักรที่เปาโลเขียน ที่ยังไม่ได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณแล้วเปาโลน่าจะได้หนุนใจให้เขารับสิ่งสำคัญอย่างนี้ แต่ไม่มีข้อความเช่นนั้นจากเปาโลเลย
- เปาโลกำชับคริสเตียนว่า “...จงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ” (เอเฟซัส 5:18) “...จงประกอบด้วยพระวิญญาณ” (1971) แสดงว่า คริสเตียนทุกคนได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณจึงมีพระ

วิญญาณแล้ว แต่เขายังต้องประกอบด้วยพระองค์อย่างต่อเนื่อง (ดูเรื่อง “การประกอบ หรือ การเติมเต็มด้วยพระวิญญาณ” ต่อไป)

- เมื่อรู้ว่า พระเยซูมาเพื่อให้เราได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ เราควรคาดหวังว่า จะเห็นชีวิตคริสเตียนเติมเต็มด้วยพระวิญญาณจริง ๆ เป็นรูปธรรม ไม่ใช่เป็นแค่ทฤษฎีหรือนามธรรม
- องค์ประกอบของการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบางอย่าง (ดู “คำถาม 8: การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณคืออะไร?” ข้างบน) อาจไม่ปรากฏทันทีเมื่อบังเกิดใหม่ (เช่น ของประทาน ความกล้า ฯลฯ) แต่ควรค่อย ๆ ปรากฏชัดเจนตามความเข้าใจและความศรัทธาของผู้เชื่อ
- “สาธุการแด่พระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ประทานพรฝ่ายจิตวิญญาณทุกอย่างแก่เราในสวรรค์สถานโดยพระคริสต์” (เอเฟซัส 1:3) เราควรช่วยผู้เชื่อให้มั่นใจว่า เขามีพระพรทุกอย่างแล้วผ่านพระเยซู และหนุนใจให้เขาเดินด้วยความเชื่อในพระพรที่ได้รับแล้ว เพื่อสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นจะปรากฏในชีวิตของเขา มากกว่าสร้างความสงสัยว่าเขาขาดบางสิ่งบางอย่าง

สิ่งที่ควรระมัดระวัง:

- เราต้องยึดหลักว่า... พระวิญญาณสถิตอยู่ในคริสเตียนทุกคน (โรม 8:9 ... ใครไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ คนนั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์) เพราะฉะนั้น คำพูดที่อ้างว่า คริสเตียนคนหนึ่งคนใดยังไม่มีพระวิญญาณ ก็ผิดหลัก ทุกคนที่เป็นคริสเตียนแท้ก็มีพระวิญญาณแน่นอน แต่ถ้าคนนั้นเป็นแค่คริสเตียนในนามเท่านั้น และยังไม่ได้บังเกิดใหม่ ก็คงเป็นจริงที่ว่า ยังไม่มีพระวิญญาณ
- ถ้าอยู่ในทัศนคติหนึ่ง ต้องระมัดระวังไม่ให้เฉย ๆ ต่อพระพรนานาประการที่พระเจ้ามีพระประสงค์ให้ท่านแสดงผ่านชีวิตของท่านโดยพระวิญญาณ
- ถ้าอยู่ในทัศนคติที่สอง ต้องระมัดระวังไม่ให้คนอื่นที่อาจไม่มีประสบการณ์เช่นเดียวกับท่าน รู้สึกว่าเป็นคริสเตียนที่ด้อยกว่า จงรักษาความเป็นน้ำหนึ่งเดียวกันในพระกาย
- ถ้าคริสตจักรมีธรรมเนียมวางมืออธิษฐานหลังจากคนรับบัพติศมาในน้ำ เพื่อผู้นั้นจะแสดงการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบางอย่าง ก็ควรทำโดยส่งเสริมให้ผู้เชื่อมั่นใจว่ามีพระวิญญาณแล้ว และหลีกเลี่ยงที่จะกดดันให้เขาต้องแสดงออกเป็นรูปแบบเดียว (เช่น ภาษาแปลก ๆ ดูคำถามต่อไป)

คำถาม 10: การพูดภาษาแปลก ๆ คืออะไร เราสอนให้พูดได้หรือไม่ คริสเตียนจำเป็นต้องพูดภาษาแปลก ๆ เพื่อพิสูจน์ว่า ได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณแล้วหรือไม่

คำตอบ:

- การพูดภาษาแปลก ๆ (หรือ ภาษาอื่น ๆ) เป็นความสามารถพูดภาษาอีกภาษาหนึ่งได้ โดยไม่ได้เรียนภาษานั้น ๆ อาจเป็นภาษาของมนุษย์กลุ่มใด หรืออาจเป็นภาษาของทูตสวรรค์ (1 โคร. 13:1) อาจใช้ส่วนตัวในการอธิษฐานสรรเสริญหรือทูลขอต่อพระเจ้า หรืออาจใช้ต่อหน้าผู้อื่น ซึ่ง

ในกรณีใช้กับผู้อื่นควรมีการแปลด้วยเพื่อจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ฟัง (1 โคร. 14) (หมายเหตุ: การแปลคงเป็นการสรุปความหมายมากกว่าเป็นการแปลทีละคำ)

- ในฐานะเป็นผู้ใหญ่แล้ว เราคุ้นเคยที่จะพูดเฉพาะสิ่งที่ตัวเองเข้าใจได้ จึงผิดธรรมชาติถ้าเราจะออกเสียงและพูดสิ่งที่เราไม่เข้าใจ นี่เป็นสาเหตุที่บางคนสอนให้ผู้ต้อาจเริ่มต้นใช้ภาษาแปลก ๆ พูดอะไรก็ได้ที่ไม่มีสาระ เพื่อปลดปล่อยสมองให้ลื่นพูดบางอย่างที่ไม่เข้าใจก่อน ด้วยเชื่อว่าภาษาแปลก ๆ จะตามมา อย่างไรก็ตาม ถ้าเป็นของประทานที่พระเจ้าโปรดประทาน ไม่น่าจะต้องช่วยขนาดนี้ หรือ ถ้าใครทำเช่นนั้น เขาควรแน่ใจว่าสิ่งที่ตามมานั้น มาจากพระวิญญาณจริง ๆ และไม่ได้มาจากคนนั่นเอง (หรือจากแหล่งอื่น)
- เมื่อคนใดมีของประทานพูดภาษาแปลก ๆ เขาจะสามารถเริ่มพูด หรือหยุดพูดได้ เมื่อไรก็ได้
- จากการบันทึกตัวอย่างของผู้ที่รับบัพติศมาในพระวิญญาณในพระธรรมกิจการข้างบน (ดูคำถามที่ 9) ไม่ใช่ทุกคนได้พูดภาษาแปลก ๆ (หรือ ภาษาอื่น ๆ) เราจึงไม่สามารถสรุปว่า ทุกคนจำเป็นต้องพูดได้
- ใน 1 โครินธ์ 12:30 เปาโลตั้งคำถามว่า “ทุกคนพูดภาษาแปลก ๆ หรือ ทุกคนแปลได้หรือ” โดยรู้ว่าคำตอบคือ ไม่ใช่ทุกคน

สิ่งที่ควรระมัดระวัง:

- เปาโลสอนว่า “...ส่วนการพูดภาษาแปลก ๆ นั้นก็อย่าห้ามเลย” (1 โครินธ์ 14:39) เป็นของประทานที่พระเจ้าประทานแก่ลูก ๆ ของพระองค์หลายคน และเปาโลเองได้ใช้บ่อย (1 โครินธ์ 14:18)
- ไม่ควรยกย่องของประทานการพูดภาษาแปลก ๆ เกินควร เพราะเปาโลยังให้ความสำคัญต่อการเผยพระวจนะมากกว่า (1 โครินธ์ 14:1-5)
- ไม่ควรพยายามพูดด้วยตนเอง แต่ถ้าพระวิญญาณกำลังนำไปพูด ไม่ควรกั้นไว้
- การใช้ของประทานต่าง ๆ (เช่นการพูดภาษาแปลก ๆ) ไม่ใช่เครื่องชี้วัดว่า คนที่ใช้มีชีวิตฝ่ายวิญญาณในระดับสูง แต่เป็นผลของพระวิญญาณในชีวิตของคนนั้นต่างหาก ที่เป็นเครื่องชี้วัดระดับฝ่ายวิญญาณ

คำถาม 11: การบัพติศมาด้วยไฟ เป็นอีกบัพติศมาหนึ่งไหม และหมายความว่าอะไร ?

คำตอบ:

- มาจากถ้อยคำของยอห์นผู้ให้บัพติศมา “ข้าพเจ้าให้ท่านรับบัพติศมาด้วยน้ำ แสดงว่ากลับใจใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังข้าพเจ้า ทรงยิ่งใหญ่กว่าข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่คู่ควรแม้แต่จะถือฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้พวกท่านรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ” (มัทธิว 3:11)

- มีความเข้าใจหลากหลายถึงความหมาย ดังต่อไปนี้... (1) เป็นไฟแห่งการพิพากษาของพระเจ้าต่อผู้ที่ไม่เชื่อ (2) เป็นการอ้างถึง “เปลวไฟ” ในวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์ เมื่อพระวิญญาณเสด็จลงมาเหนือสาวก (กจ. 2:3) (3) หมายถึงไฟแห่งการชำระที่พระเจ้าทรงใช้ในการชำระผู้เชื่อให้บริสุทธิ์ (เช่นความทุกข์ยาก ฯลฯ) (4) OTHERS???
- สัญลักษณ์ของไฟในพระคัมภีร์ มักเกี่ยวข้องกับการชำระ การเผาผลาญสิ่งเก่า หรือการพิพากษา (กัณดารวิถี 31:22-23; มาลาคีย์ 3:2-3; 1 ปต. 1:7; 2 ปต. 3:7,10,12 ฯลฯ)
- เราควรให้บริบทของข้อความนี้ ควบคุมการตีความหมาย... ในข้อก่อน (ข้อ10) “บัดนี้ขานวาวไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว และทุกต้นไม้ที่ไม่เกิดผลจะต้องถูกตัดแล้วโยนทิ้งในกองไฟ” และข้อหลัง (ข้อ12) “พระองค์ทรงถือพลั่วอยู่ในพระหัตถ์แล้ว และจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว พระองค์จะทรงรวบรวมเมล็ดข้าวของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะทรงเผาผลาญด้วยไฟที่ไม่มีวันดับ” (มัทธิว 3:12) ซึ่งพูดถึงการพิพากษาผู้ที่ไม่เชื่อสุดท้าย

สิ่งที่ควรระมัดระวัง:

- ตามที่มีข้อสังเกตมาแล้วจาก เอเฟซัส 4:5 “มี... บัพติศมาเดียว” ฉะนั้นถ้าหากว่าบัพติศมาด้วยไฟมีความหมายสำหรับผู้เชื่อ ไม่ว่าจะพูดถึงบัพติศมาในน้ำ บัพติศมาในพระวิญญาณ หรือบัพติศมาด้วยไฟ น่าจะเป็นภาพต่าง ๆ ของเรื่องเดียวกัน คือการถูกจุ่มลงในพระเจ้า การตายต่อตัวเก่า และการมีชีวิตใหม่อันมีพลังโดยพระวิญญาณ
- เราควรระวังหลีกเลี่ยงความคิดที่ว่า มีบัพติศมาหลาย ๆ อย่าง และคริสเตียนต้องแสวงหาประสบการณ์ที่ละเอียด แต่เราควรเข้าใจว่า เมื่อบังเกิดใหม่ ตัวเก่าก็ถูกพิพากษาและตายด้วย (รม 6:6) เราจึงได้รับการชำระ ไม่ควรอยู่ในบาปตามตัวเก่าอีกต่อไป ควรยอมรับว่าสิ่งเก่าถูกเผาผลาญแล้ว และดำเนินต่อไปด้วยพระพรทุกประการที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ (เอเฟซัส 1:3)

คำถาม 12: ของประทานต่าง ๆ ของพระวิญญาณที่เหนือธรรมชาติ เช่นรักษาโรค ทำการอิทธิฤทธิ์ เฝยพระวจนะ หมายถึงคำสัญญาการอัศจรรย์ ฯลฯ ยังมีอยู่ในทุกวันนี้ไหม ?

คำตอบ:

- มีสองทศนะ...
 - ทศนะแรกคือ... ของประทานเหนือธรรมชาติ เช่น หมายถึงคำสัญญาการอัศจรรย์ ไม่มีแล้ว เหตุผลที่เชื่อแบบนี้...
 - ของประทานหมายถึงคำสัญญาการอัศจรรย์ต่าง ๆ เหล่านี้ มีไว้ในช่วงแรก ๆ ของคริสตจักร เพื่อยืนยันคำสอนของอัครทูต (มาระโก 16:20 ; กิจการ 14:3; รม 15:19) เพื่อจะเป็นฐานความเชื่อของเรา (อฟ. 2:20)
 - หลังจากการสอนของอัครทูตถูกรวบรวมเป็นพระคัมภีร์ใหม่แล้ว หมายถึงคำสัญญาการอัศจรรย์เหล่านี้ก็หยุดไป ตามที่พยากรณ์ไว้ใน 1 โครินธ์ 13:8-10 “... แม้การเผยพระ

วณะก็จะเสื่อมสลายไป แม้การพูดภาษาแปลก ๆ ก็จะเลิกพูดกัน แม้วิชาความรู้ก็จะเสื่อมสลายไป เพราะว่าเรารู้เพียงบางส่วน และก็เผยพระวจนะเพียงบางส่วน แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึงแล้ว ที่เป็นเพียงบางส่วนนั้นก็จะสูญไป”

ทัศนะที่สองคือ... ของประทานเหนือธรรมชาติ เช่น หมายสำคัญการอัศจรรย์ มีอยู่ตลอดอย่างต่อเนื่องจนถึงทุกวันนี้ (คริสเตียนส่วนมากเชื่อในทัศนะนี้)

เหตุผลที่เชื่อแบบนี้...

- พระคัมภีร์เป็นพยานว่า พระเจ้ากระทำหมายสำคัญการอัศจรรย์ผ่านผู้รับใช้ตลอดทุกยุคทุกสมัย สมัยของเราจึงไม่น่าจะแตกต่างกัน
- พระเยซูยังสัญญาว่า เราจะกระทำกิจการที่พระองค์ทำต่อไป (มก. 16:17-18; ยอห์น 14:12) ไม่มีสาเหตุใด ๆ ที่จะต้องสรุปว่า พระองค์จะไม่ให้เป็นไปตามที่สัญญาไว้ต่อไปเรื่อย ๆ
- “ความสมบูรณ์” ที่จะ “มาถึง” ซึ่งเปาโลอ้างถึงใน 1 โครินธ์ 13:8-10 (ดูทัศนะแรกข้างบน) น่าจะหมายถึงสภาพใหม่ของทุกสิ่งต่อเมื่อพระเยซูเสด็จมา ซึ่งเปาโลกำลังจะอธิบายต่อไปในบทที่ 15 ถ้าหากหมายถึง “พระคัมภีร์” เราจะต้องสรุปว่า “วิชาความรู้” ต้องได้สูญไปด้วย ซึ่งเรารู้ว่าไม่ได้เป็นเช่นนั้น

สิ่งที่ควรระมัดระวัง:

- ของประทานฝ่ายพระวิญญาณบริสุทธิ์หลายอย่างเกี่ยวข้องกับถ้อยคำ เช่นการเผยพระวจนะ คำประกอบด้วยสติปัญญา คำประกอบด้วยความรู้ ฯลฯ เราไม่ควรจะยกของประทานเหล่านี้เหนือกว่าพระคัมภีร์ เพราะพระคัมภีร์เท่านั้นเป็นถ้อยคำที่พระเจ้าตั้งใจที่ไม่มีความผิดพลาดเลย และเป็นบรรทัดฐานสำหรับความเชื่อและการกระทำของคริสเตียน ส่วนการใช้ของประทานทุกวันนี้ ยังต้องมีการวินิจฉัย เพื่อรู้ว่าส่วนไหนมาจากพระเจ้าและส่วนไหนอาจมาจากมนุษย์หรืออื่น ๆ (1 โครินธ์ 14:29-32; 1 ยอห์น 4:1)

คำถาม 13: การลึ้มในพระวิญญาณ (การลึ้ม การหัวเราะ หรือ การมีอาการแปลก ๆ บางอย่าง) มาจากพระวิญญาณจริงหรือไม่ ?

คำตอบ:

- ไม่ควรรับทุกอย่าง และไม่ควรปฏิเสธทุกอย่าง
- 1 ยอห์น 4:1 สอนให้เรา “จงพิสูจน์วิญญาณนั้น ๆ ว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่”
- พระเยซูสอนว่า “ลมจะพัดไปที่ไหนก็พัดไปที่นั่น และท่านได้ยินเสียงลมนั้นแต่ไม่รู้ว่าลมมาจากไหนและไปที่ไหน คนที่เกิดจากพระวิญญาณ ก็เป็นอย่างนั้นทุกคน” (ยอห์น 3:8) เราจึงไม่สามารถกำหนดว่า พระวิญญาณจะกระทำอะไรและอย่างไร

- ตั้งแต่สมัยโบราณ พระวิญญาณได้กระทำบางอย่างที่แปลกประหลาด เช่น “พระเจ้าทรงทำอิทธิฤทธิ์ใหญ่หลวงด้วยมือของเปาโล จนเขานำผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนที่ถูกต้องตัวเปาโลไปวางบนตัวของบรรดาคนเจ็บป่วย แล้วโรคก็หายและผีร้ายก็ออกจากเขา” (กิจการ 19:11-12)
- ในการฟื้นฟูใหญ่ที่ผ่านมา เช่นในสมัยของ John Wesley, George Whitefield, Jonathan Edwards, การฟื้นฟูที่ประเทศ เวลส เป็นต้น มักมีการแสดงบางอย่างที่แปลกประหลาด เช่น การหัวเราะ การล้ม การร้องไห้ การสิ้น ฯลฯ

สิ่งที่ควรระวัง:

- พระเยซูถูกกล่าวหาว่า พระองค์กระทำกิจของพระองค์โดยอำนาจของผี พระองค์จึงตอบว่า “ใครกล่าวคำหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงอภัยให้คนนั้นไม่ได้ตลอดไป แต่คนนั้นจะมีโทษของบาปชั่ววันรันดร์” (มาระโก 3:29) เราจึงควรรอบคอบในการวินิจฉัยและไม่รีบตัดสิน
- เราไม่ควรแสวงหาประสบการณ์แต่ควรแสวงหาพระเจ้าและชีวิตที่ใกล้ชิดกับพระองค์ ถ้าพระองค์ประทานประสบการณ์บางอย่าง ไม่ควรติดอยู่กับสิ่งนั้นหรือส่งเสริมให้คนอื่นได้รับประสบการณ์ แต่ควรโฟกัสที่พระเยซูและส่งเสริมให้คนอื่นยอมจำนนและใกล้ชิดพระองค์

คำถาม 14: เราสามารถรับของประทานต่าง ๆ โดยการวางมือได้ไหม ?

- จากประสบการณ์บางคนในพระธรรมกิจการ ที่ยกมาในคำถามที่ 9 มีหลักฐานเพียงพอที่จะสรุปว่า บางครั้งพระเจ้าใช้การวางมือ เพื่อให้เริ่มใช้ของประทาน เช่นการพูดภาษาแปลก ๆ การเผยพระวจนะ (กิจการ 19:1 - 6)
- เปาโลกำชับทิโมธีว่า “ข้าพเจ้าจึงขอเตือนความจำท่านว่า ของประทานของพระเจ้าที่มีในตัวท่านโดยผ่านทางกรวางมือของข้าพเจ้านั้น จงทำให้รุ่งเรืองขึ้น” (2 ทิโมธี 1:6)

สิ่งที่ควรระวัง:

- เราไม่ควรคิดว่าของประทานมาโดยมนุษย์ให้ ถึงแม้การวางมือของพี่น้องคริสเตียนอาจจะช่วยให้เริ่มใช้ของประทานอันหนึ่งอันใด แต่ของประทานเหล่านั้นไม่ได้มาจากมนุษย์แต่มาจากพระเจ้า

คำถาม 15: การประกอบ หรือ การเติมล้นด้วยพระวิญญาณ หมายความว่าอะไร ?

คำตอบ:

- “...อย่ามาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่จงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ” (เอเฟซัส 5:18 หรือ “จงประกอบด้วยพระวิญญาณ” ฉบับแปลของ 1971) แสดงว่า แทนที่จะถูกควบคุมด้วย

เหล่าอู๋น เราควรได้รับการควบคุมด้วยพระวิญญาณ และเหมือนการมาเหล่าอู๋นมีผลแสดง
ออกภายนอก ผู้ที่ประกอบด้วยพระวิญญาณนั้น มักมีผลแสดงออกภายนอกเช่นเดียวกัน

- เป็นการยอมจำนนกับพระวิญญาณในชีวิตประจำวัน เป็นการตายต่อตัวเองและการให้ชีวิตของ
พระเยซูปรากฏผ่านเราโดยพระวิญญาณ พระวิญญาณอยู่ในเราตลอดแต่พระองค์สุภาพ จะไม่
บังคับเรา (ไม่เหมือนผีสิง) บางคนอธิบายว่า ชีวิตที่ประกอบด้วยพระวิญญาณ เปรียบเทียบกับ
รถยนต์ พระวิญญาณควรเป็นผู้ขับและเราควรเป็นผู้โดยสาร บางครั้งเราไม่ประกอบด้วยพระ
วิญญาณเพราะเราเป็นผู้ขับและให้พระวิญญาณเป็นผู้โดยสาร
- การประกอบด้วยพระวิญญาณ มีการแสดงออกอย่างหลากหลายเป็นหลายรูปแบบ เช่นในพระ
กิตติคุณและพระธรรมกิจการมีรูปแบบต่าง ๆ ต่อไปนี้... กล่าวพยากรณ์ (ลูกา 1:67); พุดภาษา
อื่น ๆ (กิจการ 2:4); เทศน์ด้วยความกล้าหาญ (กิจการ 4:8); กล่าวพระวณะของพระเจ้าด้วยใจ
กล้าหาญ (กิจการ 4:31); จัดการกับความชั่ว (กิจการ 13:9 - 11); มีความยินดี (กิจการ 13:52)

สิ่งที่ควรระมัดระวัง:

- การประกอบด้วยพระวิญญาณนั้น เราไม่ควรคิดว่าเป็นการรับพลัง เช่นผ่านการวางมือ โดย
ปราศจากการถ่อมใจ การยอมจำนน และการให้พระเยซูเป็นศูนย์กลางในชีวิต

คำถาม 16: การแสดงฤทธิ์เดชในการรับใช้ จะเกิดขึ้นได้อย่างไร ?

คำตอบ:

- เมื่อเราเป็นของพระคริสต์แล้ว เราควรเชื่อว่า เราได้รับพระพรทุกอย่างแล้วในพระองค์ (เอเฟซัส
1:3) และเดินด้วยความเชื่อว่า พระองค์จะสำแดงฤทธิ์เดชของพระองค์ผ่านเราในการรับใช้เมื่อ
เราเชื่อฟังพระองค์

สิ่งที่ควรระมัดระวัง:

- เราไม่ควรคิดว่าฤทธิ์เดชจะมาจากภายนอกตัวเอง เช่นผ่านการวางมือหรือประสบการณ์พิเศษ
ควรเชื่อว่าเรามีฤทธิ์เดชแล้วเนื่องจากพระวิญญาณสถิตในเรา และจะสำแดงออกตามความเชื่อ
และตามพระทัยของพระองค์

**คำถาม 17: การใช้ของประทานต่าง ๆ ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และการเกิดผลในการรับใช้ เป็น
สิ่งที่พิสูจน์ว่า ชีวิตใกล้ชิดและถูกต้องกับพระเจ้า ใช่หรือไม่ ?**

คำตอบ:

- พระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่า พระเจ้าสามารถใช้อะไรก็ได้เพื่อให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ
เช่นพระเจ้าเคยใช้ลาเพื่อพูดกับบาลาอัม (กัณดารวิถี 22:28)

- เมื่อพระเจ้าให้ของประทานกับเราและได้ใช้เราในการรับใช้ เราไม่สามารถสรุปว่าเรามีชีวิตที่ถูกต้อง แต่พระเจ้าใช้พระวจนะเพื่อ “คำของเราที่ออกจากปากของเรา จะไม่กลับมาสู่เราเปล่า ๆ แต่จะทำให้สิ่งที่เราพอใจนั้นสำเร็จ และให้สิ่งที่เราใช้ไปทำนั้นเสร็จสิ้น” (อิสยาห์ 55:11)
- พระเยซูตรัสว่า “พวกท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของพวกเขา” (มัทธิว 7:16, 20) เป็นผลของพระวิญญาณในชีวิต เช่น ความรัก ความยินดี สันติสุข ฯลฯ (กาลาเทีย 5:22-23) ที่แสดงว่ามีชีวิตที่ถูกต้องและใกล้ชิดกับพระเจ้า

สิ่งที่ควรระวัง:

- เราไม่ควรยกย่องคนที่พระเจ้าใช้มาก เขายังเป็นแค่ผู้รับใช้ และเราเองไม่รู้ว่าชีวิตส่วนตัวของเขาเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นให้เราโฟกัสและยึดติดกับพระเยซูเท่านั้น และไม่ยึดติดกับคน (1 โครินธ์ 3:5)

คำถาม 18: ของประทานการเผยพระวจนะ หมายความว่าอะไร และทำไมอาจารย์เปาโลให้ความสำคัญมากต่อของประทานนี้ ?

คำตอบ:

- เปาโลหนุนใจพี่น้องคริสเตียนที่โครินธ์ให้เขา “...ชวนขวยของประทานจากพระวิญญาณ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเผยพระวจนะ” (1 โครินธ์ 14:1) และ “จงชวนขวยการเผยพระวจนะ...” (1 โครินธ์ 14:39)
- การเผยพระวจนะเป็นการกล่าวถ้อยคำที่พระเจ้าต้องการตรัสในสถานการณ์หนึ่งสถานการณ์ใด การเผยพระวจนะจึงสำคัญมาก
- การเผยพระวจนะทำให้ผู้ฟัง “เจริญขึ้น ให้มีการชื่นชมและการปลอบใจ” (1 โครินธ์ 14:3)
- อาจเป็นถ้อยคำที่ขมมาจากพระคัมภีร์ หรืออาจมาโดยตรงจากพระเจ้าซึ่งคนอื่นในพระกายสามารถพิจารณาด้วย (1 โครินธ์ 14:29-32)
- การเผยพระวจนะไม่จำเป็นต้องเป็นการทำนายอนาคต แต่บางครั้งอาจเป็น (เช่น กิจการ 21:11)
- การเผยพระวจนะ ไม่จำเป็นต้องเริ่มต้นด้วยคำ “พระเจ้าตรัสว่า...” และไม่จำเป็นต้องเป็นถ้อยคำที่ประหลาดและยิ่งใหญ่ บางครั้งอาจเป็นถ้อยคำที่ธรรมดาแต่มีอิทธิพลสูงต่อผู้ฟัง อย่างเช่น เวลาให้คำปรึกษาและไม่รู้จะพูดถึงใดแต่พระเจ้าดลใจให้พูดบางอย่าง ซึ่งตรงมากับความต้องการของผู้ฟัง เราอาจแปลกใจว่าเราพูดถ้อยคำที่มีสติปัญญาอย่างนั้นได้อย่างไร ควรสรุปว่าเป็นการเผยถ้อยคำที่มาจากพระเจ้าผ่านเรา

สิ่งที่ควรระวัง:

- การเผยพระวจนะทุกวันนี้ ไม่ควรให้ความสำคัญเหนือกว่าหรือเท่ากับพระคัมภีร์ เพราะพระคัมภีร์เท่านั้นไม่มีความผิดพลาดเลย ถ้อยคำอื่น ๆ ต้องมีการวินิจฉัยด้วย เพื่อรู้ว่าส่วนไหนมาจากพระเจ้าและส่วนไหนอาจมาจากมนุษย์หรืออื่น ๆ (1 โครินธ์ 14:29-32; 1 ยอห์น 4:1)
- ถ้าใครอ้างตัวเป็นผู้เผยพระวจนะ แต่ไม่ยอมให้พระกายวินิจฉัยถ้อยคำที่เขากล่าวไว้ เราไม่ควรให้น้ำหนักต่อถ้อยคำที่เขาพูด และไม่ควรมีอิทธิพลในคริสตจักรต่อไป
- ถ้าคำเผยพระวจนะอยู่ในเชิงการทำนาย ควรทดสอบต่อไปดูว่าสิ่งนั้นเกิดขึ้นจริงหรือไม่ เพื่อจะรู้ว่า ควรให้น้ำหนักแก่ไหนต่อสิ่งที่เขาพูดต่อ ๆ ไป (เฉลยธรรมบัญญัติ 18:2) หากไม่เกิดขึ้น ควรพิจารณาการตักเตือน

คำถาม 19: สิทธิอำนาจ หมายความว่าอะไร และคริสเตียนทุกคนมีไหม หรือเป็นของผู้บางคนเท่านั้น ?

คำตอบ:

- สิทธิอำนาจของคริสเตียนแต่ละคน มาจากพระวิญญาณในชีวิต มาจากพระวจนะที่ได้กล่าว และมีขอบเขตภายในการทรงเรียกเฉพาะของแต่ละคน (2 โครินธ์ 10:13-16)
- เอเฟซัส 2:10 ยืนยันว่า “เราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ทำกรดี ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ก่อนแล้วเพื่อให้เราดำเนินตาม” ทุกคนมีสิทธิอำนาจจากพระเจ้าเพื่อกระทำ “การดีนั้น” ตามการทรงเรียกของพระองค์ พระเจ้าเรียกบางคนเป็นผู้นำ เขาควรเป็นผู้นำโดยตระหนักถึงสิทธิอำนาจที่ได้รับจากพระเจ้า เพื่อทำตามหน้าที่เป็นผู้นำ คนอื่นอาจไม่ได้เป็นผู้นำแต่ทุกคนมีของประทาน (1 คร. 12; รม. 12:6-8) แต่ละคนควรตระหนักถึงสิทธิอำนาจในการใช้ของประทานของเขา (1 ปด. 4:11)
- พระเยซูกำชับสาวกของพระองค์ ไม่ให้เขาใช้อำนาจเหนือผู้อื่น เหมือนคนต่างชาติ แต่ให้อยู่ท่ามกลางคนอื่นเป็นผู้ปรนนิบัติ (ลูกา 22:25 - 27) พระเยซูเองเป็นแบบอย่าง โดยได้ใช้สิทธิอำนาจที่พระองค์มี ด้วยใจปรนนิบัติและถ่อมใจ
- “...พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ไหน เสรีภาพก็มีอยู่ที่นั่น” (2 โครินธ์ 3:17) เมื่อคนใช้สิทธิอำนาจอย่างถูกต้อง เช่นเมื่อผู้นำได้ใช้ จะทำให้คนอื่นมีเสรีภาพ ไม่ใช่ความกลัว
- เปาโลใช้สิทธิอำนาจ เพื่อเสริมสร้าง ไม่ใช่เพื่อกดขี่ บังคับ หรือครอบงำ “...สิทธิอำนาจของเราที่องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานให้ไว้เพื่อเสริมสร้าง ไม่ใช่เพื่อทำลายพวกท่าน...” (2 โครินธ์ 10:8, 13:10)

คำถาม 20: การฟังเสียงของพระวิญญาณ และการรับการทรงนำของพระวิญญาณ หมายความว่าอะไร และคริสเตียนควรเอาใจใส่เรื่องนี้มากน้อยเพียงใด ?

คำตอบ:

- พระเยซูตรัสว่า “...ถ้าแยกจากเราแล้วพวกท่านจะทำได้ไม่ได้เลย” (ยอห์น 15:5) เพราะฉะนั้นควรมั่นใจว่า แต่ละอย่างที่เราทำนั้น มาจากการทรงนำของพระวิญญาณ และทำด้วยกำลังที่มาจากพระองค์
- พระเยซูตรัสว่า “แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา เรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นก็ตามเรา” (ยอห์น 10:27) เพราะฉะนั้นการฟังเสียงของพระองค์ ควรเป็นสิ่งปกติในชีวิตคริสเตียน
- พระเยซูสอนว่า “ลมจะพัดไปที่ไหนก็พัดไปที่นั่น และท่านได้ยินเสียงลมนั้นแต่ไม่รู้ว่าลมมาจากไหนและไปที่ไหน คนที่เกิดจากพระวิญญาณ ก็เป็นอย่างนั้นทุกคน” (ยอห์น 3:8) หมายความว่า คริสเตียนควรไวต่อการทรงนำของพระวิญญาณ และบางครั้งควรพร้อมที่จะรับการทรงนำที่ไม่ได้วางแผนมาก่อน หรือที่ไม่ค่อยเข้าใจในเวลานั้น
- พระวิญญาณทำงานในคริสเตียนในสองลักษณะ ดังต่อไปนี้...
 1. พระองค์เปลี่ยนความคิด นิสัย และบุคลิก ให้เหมือนพระเยซู อย่างต่อเนื่อง เราจึงเข้าใจพระทัยของพระคริสต์อย่างธรรมชาติ เนื่องจากพระองค์ได้เปลี่ยนเรา (2คร. 3:18) และใน 1 โครินธ์ 2:16 เปาโลบอกว่า “...เราก็มองพระทัยของพระคริสต์” เพราะเหตุนี้ เราไม่จำเป็นต้องรอฟังเสียงของพระวิญญาณในทุก ๆ เรื่อง ถ้าเราเดินอย่างสนิทกับพระเจ้า ด้วยท่าทีถ่อมใจและพึ่งพาพระองค์ เราก็คouldทำสิ่งที่ธรรมชาติตามคุณธรรมที่พระองค์ได้สร้างไว้ในเรา
 2. บางครั้งพระวิญญาณแทรกแซงในชีวิตประจำวันของเรา อย่างทันทีทันใด เพื่อนำเราเข้าถึงพระประสงค์ของพระองค์บางอย่าง เช่น เมื่อเปาโลคิดจะประกาศที่แคว้นเอเชีย “พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงไม่ให้กล่าวพระวจนะของพระเจ้าในแคว้นเอเชีย พวกท่านจึงไปทั่วแคว้นฟรีเจียกับกาลาเทีย เมื่อมาถึงเขตแดนแคว้นมิเซียแล้ว ก็พยายามจะเข้าไปยังแคว้นบิธีเนีย แต่พระวิญญาณของพระเยซูไม่โปรดให้ไป แล้วพวกท่านเดินทางผ่านแคว้นมิเซียมายังเมืองโตรอัส ในเวลากลางคืน เปาโลได้รับนิมิตเห็นชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืนอ้อนวอนว่า “ขอมาช่วยเราในแคว้นมาซิโดเนียด้วย” (กิจการ 16:6 - 9)
- พระวิญญาณสามารถพูดกับเราได้โดยหลายวิธี เช่น พูดผ่านคนอื่น พูดผ่านพระวจนะ พูดผ่านความฝัน ผ่านนิมิต ผ่านจิตใต้สำนึกหรือมโนธรรม ผ่านถ้อยคำเผยพระวจนะ ฯลฯ (ดู โยบ 33 : 14 - 18)
- เสียงของพระวิญญาณ มักไม่ได้ยินด้วยหู แต่ได้ยินภายในจิตใจ และส่วนมากจะเป็น “เสียงเบา ๆ” เหมือนที่เอเลียห์ได้ยินใน 1 พงศกัศัตร์ 19:12 เราจึงต้องเรียนรู้ที่จะสงบใจ เพื่อเราจะได้ยิน
- ล้นตื้นซุ่มมักจะเป็นเครื่องชี้วัดว่า เป็นเสียงที่มาจากพระวิญญาณจริง (อสย. 32:17)
- ถ้ากำลังเดินถูกทางอยู่แล้ว เราอาจไม่ได้ยินอะไรจากพระองค์ก็ได้ เพราะหลายครั้งจะเป็นเวลาที่กำลังเดินออกนอกทางของพระองค์ ที่เราจะได้ยินเสียงของพระองค์ “และเมื่อท่านหันไปทางขวา หรือหันไปทางซ้าย หูของท่านจะได้ยินคำพูดจากข้างหลังท่านว่า “นี่เป็นหนทาง จงเดินในทางนี้” (อิสยาห์ 30:21)

- ถ้าจะได้ยินเสียงของพระวิญญาณ ส่วนมากเราจะต้องมีท่าทียอมจำนนกับพระองค์ และพร้อมที่จะเชื่อฟังพระองค์ก่อน และต้องพร้อมรับฟังสิ่งที่อาจไม่ได้เป็นตามอำเภอใจของเราเอง (รม. 12:1-3)

สิ่งที่ควรระวัง:

- ผู้นำ หรือพี่เลี้ยง ควรช่วยน้องเลี้ยงฟังเสียงของพระวิญญาณมากกว่าสั่งว่าควรทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด เช่น เมื่อสมาชิกมีปัญหา ต้องตัดสินใจสิ่งหนึ่งสิ่งใด ควรนำเขามาถึงพระองค์ และถามเขาว่า เขาคิดว่าพระเจ้ากำลังนำเขาอย่างไร โดยทางนี้เขาจะได้เติบโตฝ่ายวิญญาณ และเป็นผู้ติดตามพระเยซูมากกว่าติดตามคน
- ในเรื่องสำคัญ ถ้ายังไม่ได้ยินอะไรจากพระองค์ หรือยังไม่ได้รับความมั่นใจเพียงพอ ก็ยังไม่ต้องเดินหน้าต่อไป รออีกหน่อย เพราะหลายครั้งพระองค์ไม่บอกเราล่วงหน้า แต่เมื่อถึงเวลาพระองค์จะช่วยให้ความชัดเจน
- “...พระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าแห่งความวุ่นวาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าแห่งสันติ” (1 โครินธ์ 14:33) ถ้าเสียงที่ได้ยินเกิดให้มีความวุ่นวายใจ เราคงสรุปได้ว่า เสียงนั้นไม่ใช่จากพระเจ้า บางครั้งอาจเป็นแค่ความคิดของตัวเอง หรือของคนอื่น หรืออาจมาจากมาร เพราะมารเป็นผู้กล่าวหาธรรมิกชน (วว. 12:10)
- ถ้าคนอื่นบอกเราว่า เขาได้ยินบางอย่างจากพระเจ้าสำหรับเรา เราควรรอฟังเสียงเองด้วย เพื่อพระองค์จะยืนยันสิ่งนั้นกับเรา เพราะพระองค์ทรงเป็นบิดาของเรา ทรงปรารถนาสนทนากับเราโดยตรง ถ้าสิ่งนั้นมาจากพระเจ้าพระองค์คงจะพูดกับเราด้วย
- เมื่อคิดว่าได้ยินเสียงจากพระองค์ในเรื่องหนึ่งเรื่องใดแล้ว เราควรพร้อมให้พระเจ้ายืนยันสิ่งนั้นผ่านคนอื่นในพระกาย หรือโดยทางอื่น ๆ เพื่อพิสูจน์ว่า สิ่งนั้นมาจากพระองค์จริง

คำถาม 21: การหมิ่นประมาทพระวิญญาณ ซึ่งยกโทษไม่ได้ คืออะไร ?

คำตอบ: หลักการ

- ตามที่ดูมาแล้วในคำถามที่ 13... พระเยซูถูกกล่าวหาว่า พระองค์กระทำการกิจของพระองค์โดยอำนาจของผี พระองค์ตอบว่า “ใครกล่าวคำหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงอภัยให้คนนั้นไม่ได้ตลอดไป แต่คนนั้นจะมีโทษของบาปชั่ววันรันดร์” (มาระโก 3:29)
- ขอบันทึกอ้างอิง “บาปที่นำไปสู่ความตาย” (1 ยอห์น 5:16) ซึ่งอาจเกี่ยวกับการหมิ่นประมาทพระวิญญาณ หรือการปฏิเสธทางแห่งความรอด คือการปฏิเสธพระเยซูคริสต์และไม่มีการเงิน

สิ่งที่ควรระวัง:

- ถ้าท่านกล่าวว่า ท่านได้ทำบาปเรื่องนี้ ก็แสดงว่า ท่านไม่ได้ทำ เพราะเป็นคนที่ใจแข็งที่ต่อต้านพระเจ้า ที่อยู่ในภาวะอันตรายของเรื่องนี้ ไม่ใช่คนที่ห่วงชีวิตจิตใจของตนเอง

สรุป

พระเจ้าประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็น “ผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งให้กับพวกท่าน เพื่อจะอยู่กับท่านตลอดไป” (ยอห์น 14:16) ขอให้เรารู้จักพระองค์ในฐานะเป็นบุคคลที่บริสุทธิ์ภายในเรา ทั้งรู้จักพระกำลังภายใน เพื่อพระองค์จะนำเราตามชอบพระทัยเสมอ ให้เกิดผลในการดีทุกอย่าง ขอพระเจ้าอวยพรพรผู้อ่านทุกท่าน

---ooOoo---